

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 425-1922)

Originalt emne

Skovene

Skovene/Skovrider, Skovfogeder, Skovarbejdere

Indholdsfortegnelse

- 1) [Byrådsmødet den 28. september 1922](#)
- 2) [Byrådsmødet den 5. oktober 1922](#)

Uddrag fra byrådsmødet den 28. september 1922 - side 1

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 425-1922)

Andragende fra Skovfoged A. Rasmussen om Afskedigelse samt Tilladelse til at beholde sin Bolig i Skovfogedhuset.

Fra Skovudvalget forelaa følgende Indstilling:

"Foranstaaende Andragende fra Skovfoged A. Rasmussen om Afsked med Pension fra 1. December 1922 anbefales.

Da Skovudvalget paa Grund af forskellige Forhold paataenker at antage en Skovfoged midlertidig for i Vinter, kan det anbefales, at Skovfoged Rasmussen efter sin Afsked beholder sin Bolig til 1. April 1923 mod passende Leje og mod at yde den midlertidige Skovfoged Kost og Logi, mod Betaling efter Overenskomst, i samme Tidsrum."

M. Simonsen anbefalede Indstillingen.

K. Mousten fandt det rigtigst at ordne denne Sag ved at henstille til Skovfoged Rasmussen at blive i Pladsen til April. Den anden Maade kunde medføre uheldige Konsekvenser.

M. Simonsen mente ikke, der kunde følge nogen Konsekvenser af denne Ordning. Det var blot en midlertidig Skovfoged for Vinteren, og Jorden skulde der jo ikke arbejdes paa før til Foraaret. Hvis Byraadet ønskede det, kunde Udvalget godt forhandle med Skovfoged Rasmussen om at blive til April, men han vilde næppe gaa ind derpaa, idet han maaske kunde blive uglest af sine Kolleger, hvis han blev i Pladsen længere, end til han var 70 Aar.

Vald. Pedersen foreslog, at Udvalget tager Sagen tilbage og tilkendegiver Skovfoged Rasmussen, at enten maa han blive i Pladsen til April eller ogsaa flytte ud af Huset ved Afskedigelsen.

H. P. Christensen vilde ogsaa henstille at tage Sagen tilbage. Boligen hørte med til Stillingen, og naar Manden fratraadte denne, burde han ogsaa fraflytte Huset.

Bernt Jensen bemærkede, at Skovfoged Rasmussen havde søgt sin Afsked, og den kunde man ikke nægte ham, naar han var 70 Aar. Andragendet om at maatte blive boende i Huset burde ikke sættes i Forbindelse dermed, og det vilde sikkert være uheldigt at give Tilladelse hertil, idet det kunde faa farlige Konsekvenser; for det var vel ikke Meningen, at en Mand kunde gaa af med Pension og saa faa en anden Stilling indenfor Kommunen.

M. Simonsen forstod ikke den sidste Bemærkning. Der kunde næppe ske noget som helst ved at lade ham blive boende der i Vinter; men hvis man ønskede, at Udvalget skulde tage Sagen tilbage og finde en anden Ordning, havde Taleleren ikke noget derimod.

H. P. Christensen spurgte, hvorfor man ikke lige saa godt kunde ansætte en Mand i Stillingen straks, som at have en ung ugift Mand midlertidig for i Vinter.

Formanden spurgte, om det var den Skovarbejder, der i sin Tid var Tale om skulde være Skovfoged.

M. Simonsen oplyste, at Udvalget paatænkte at dele Skovfoged Rasmussens Distrikt i to og saa ansætte to arbejdende Skovfogder, og til Budgetbehandlingen agtede man at foreslaa Opførelse af et Hus som Bolig til den ny Skovfoged.

V a l d. Pedersen advarede Skovudvalget mod at komme ind paa Projektet "arbejdende Skovfogder", da Udvalget saa vilde risikere at faa Kvaler med Organisationerne.

M. Simonsen antog, at Skovudvalget vilde følge sin egen Mening her og ikke Hr. Vald.

Pedersen, som vist ikke var særlig kendt med det moderne Skovvæsen. Tilmed havde man fra Byraadets Side faaet Henstilling om at komme bort fra de "tobaksrygende Skovfogder".

Vald. Pedersen indrømmede, at han maaske ikke var saa moderne som Skovrideren, for hvis man undersøgte hans Kørsel i Skovene lidt nærmere, vilde man vist finde den saa moderne, at det i høj Grad gik ud over Kommunen.

Bernt Jensen bekræftede, at der sikkert vilde blive faglige Stridigheder, hvis man begyndte med de saakaldte "arbejdende Skovfogder", idet der vilde blive forlangt, at de skulde staa i Organisation. Skovriderens Eksperimenteren med Lærlinge skulde Taleren ikke komme nærmere ind paa, men vilde henstille til Udvalget at undersøge hans Kørselsforretning i Skovene, hvorved han konkurrerede med de private Vognmænd. Endelig vilde Taleren spørge Udvalget, om Skovrideren havde Lov til at benytte Byens Bygninger til Udlejning for en meget stor Husleje.

M. Simonsen vilde tilbagevise disse Forsøg paa at mistænkeliggøre Skovrideren. Kørselen i Skovene var saa stor, at han ikke alene kunde overkomme den, og ved flere Lejligheder maatte man antage private Vognmænd til Hjælp. Tilmed var Skovriderens Kørsel billigere end private, saa det vilde sikkert blive dyrere, hvis man gik til at udlicitere Kørselen i Skovene. Udlejningen af Huset kendte Taleren ikke noget til; Skovrideren havde selvfølgelig en Kusk, men hvordan han ordnede sig med sine Folk, maatte være hans private Sag. Man havde allerede nu hovedsagelig arbejdende Skovfogeder, og der havde ikke været nogen Gnidningsmodstand af den Grund; men af de faldne Udtalelser syntes nærmest at fremgaa, at man anser Skovudvalget for en Samling Individuer, der hverken kan høre eller se, og som gaar ud paa at styre Byens Sager daarligt. Hvad Elevspørgsmaalet angik, saa havde Skovrideren 1 Elev til privat Undervisning, hvilket Udvalget havde givet Tilladelse til, og han fik vist et Par Hundrede Kroner aarligt derfor, saa det var næppe noget at gøre Ophævelser over. Udvalget havde set saaledes herpaa, at Aarhus Kommune var saa stor Skovejer, at man næppe helt kunde unddrage sig at uddanne Skovfogedelever, og der var ogsaa kommet flere Andragender fra Borgere i Byen om at faa deres Børn antaget som Elever derude. Selvfølgelig blev Forholdene ordnet, som Byraadet ønskede det, og naar det endelige Forslag kom fra Udvalget, havde jo Organisationerne ogsaa Lejlighed til at udtale deres Ønske, og saa kunde man vel forhandle sig til Rette.

Bernt Jensen mente ikke, at "arbejdende Skovfogeder" kom til at betyde andet end Navnet, for naar de skulde holde Opsyn, kunde de næppe tage deres Tur sammen med de øvrige

Arbejdere. Taleren var ikke helt tilfredsstillet ved Hr. Simonsens Oplysninger angaaende Kørselen i Skovene, Betalingen laa maaske nok lidt lavere end de privates Pris; men ved andre kommunale Institutioner, hvor man udbød Arbejdet, var Betalingen meget lavere end i Skoven. . Man burde næppe give en kommunal Embedsmand Monopol paa denne Kørsel; Embedsmændene burde holde sig til deres Stilling og ikke konkurrere med private, og det samme maatte gælde for Skovrideren. Uden at komme ind paa Betalingen for den udlejede Lejlighed vilde Taleren dog gerne spørge Udvalget, om det overhovedet var tilladt at leje Dele af Skovriderboligen ud, og hvem der havde betalt for at faa Lejligheden lavet i Stand. At Skovrideren læste privat med en Elev, kunde man jo ikke have noget imod, men samtidig havde Kommunen vist en Pligt til at beskæftige Eleven, og derfor burde man næppe komme ind paa at holde Elever.

Vald Pedersen var noget forbavset over, at Skovrideren havde Lov til at drive Fremleje til 600 Kr. i Skovridergaarden. Man maatte i hvert Fald erkende, at han var baade moderne og smart; men det var vist nødvendigt, at Udvalget passede lidt paa ham. Hvad Kørselen angik, burde der indføres lidt mere Kontrol; for nu skulde han nærmest kontrollere sig selv, og det var ikke nogen betryggende Ordning. Elevspørgsmaalet havde ogsaa to Sider; det var vist almindeligt, at de betalte for Undervisningen, men saa skulde de tillige deltage i Skovarbejdet, og derfor var det ikke af lutter Velvilje, Skovrideren havde paataget sig at undervise ham. I det hele taget vilde det være klogest ikke at komme ind paa at holde Elever.

M. Simonsen syntes, at hvis det var Vald. Pedersens Hensigt at give Skovudvalget gode Raad og Vejledning, saa havde han en underlig Maade at gøre det paa, for det var nærmest et voldsomt Angreb, hvor han ikke tog det saa nøje med Grundlaget. Allerede under Skovrider Pries var Kørselsspørgsmaalet blevet grundigt drøftet og undersøgt, og man kom dengang til det Resultat, at den nuværende Form var den mest formaalstjenlige for Kommunen. Kontrollen var saa god, som den kunde være, naar man havde Tillid til Skovfogederne og selv var med til at bevilge Pengene. Men hvis Byraadet ønskede, at Arbejdet skulde udbydes, havde Udvalget vist ikke noget derimod. Fremleje af Skovriderboligen havde der aldrig været Tale om; men selvfølgelig skulde Skovrideren have en Karl, naar han drev Landbrug. Udvalget var naturligvis paa det rene med, at den omtalte Lærling skulde arbejde i Skoven, for det praktiske Arbejde var Hoveduddannelsen for Lærlinge, og Udvalget havde fastsat hans Vederlag herfor til halv Arbejds løn. Restaureringen af Skovridergaarden var selvfølgelig betalt af Kommunen, og disse Penge

var afholdt paa fuldt lovlig Maade.

Niels Barnow kunde give Hr. Simonsen Ret i, at Skovrideren var en ualmindelig samvittighedsfuld Embedsmand, og det var ønskeligt, om Kommunen havde mange af hans Slags, Den af Skovudvalget paatænkte Ordning skyldtes til Dels Ønsket om at komme bort fra det Tab af Arbejdstid, som Overenskomsten medførte, idet de Arbejdere, der boede langt fra Skoven, havde kortere Arbejdstid end de øvrige. Derfor var man ogsaa kommen ind paa Tanken at bygge et Skovfogedhus paa et mere centralt Sted, og det vilde ogsaa være af Betydning for Opsynet derude.

Vald. Pedersen indrømmede, at Aarhus Kommune havde flere dyre Embedsmænd end Skovrideren. At bygge et Hus ude i Skoven vilde vist blive alt for dyrt. Det kunde ikke nægtes, at Bestemmelsen om de 2 Timers Spadseretid var meget upraktisk, og der var vist Udsigt til at man indenfor Organisationerne vilde se at komme bort derfra; ellers havde man næppe tolereret, at Skovudvalget beskæftigede Folk fra Skaade og Holme. Men man burde i hvert Fald vente med at bygge Huset, indtil man saa, om der kunde træffes en anden Ordning m. H. t. Spadseretiden.

M. Simonsen svarede, at Udvalget netop havde trukket Sagen ud og derfor foreslaaet en midlertidig Ordning for Vinteren. Det var glædeligt, om man kunde komme af med Bestemmelsen om Afstanden. Taleren havde den Opfattelse, at Skovrideren var en ualmindelig loyal Embedsmand overfor Aarhus Kommune og baade interesseret og dygtig, og hvis der var noget at bebrejde ham, maatte Udvalget paatage sig Ansvaret; men det var næppe Tilfældet. Naar Skovfogeden i Riis Skov ikke ønskede at flytte, burde man ikke tvinge ham dertil, og det var man vist heller ikke berettiget til.

Niels Barnow bemærkede, at der fandtes en enkelt udenbys Skovarbejder, men han boede netop paa et Sted, hvor der var stærk Færdsel fra Skoven, og det var af Betydning at have lidt Opsyn paa dette Sted; desuden havde han arbejdet mange Aar i Skoven.

Formanden henstillede til Skovudvalget saa vidt muligt at have noget Opsyn ved Overgangene over Skovskellet.

M. Simonsen svarede, at Udvalget havde tilbudt Arbejderne et lille Vederlag for at føre noget Opsyn, men dette havde de nægtet. Skulde man have saa mange Skovfogeder til Opsyn, maatte det i hvert Fald være arbejdende Skovfogeder.

Formanden spurgte, om man ønskede Sagen tilbage til Skovudvalget.

Andr. Christensen foreslog, at Skovudvalget faar Sagen tilbage og søger en Forhandling med Skovfoged Rasmussen i den af Udtalelserne antydede Retning, og at man derfor ikke i Dag træffer nogen Afgørelse af Forholdet.

Sagen gik tilbage til Skovudvalget med Henstilling om at forhandle med Skovfoged Rasmussen i Henhold til de faldne Udtalelser og derefter komme med nyt Forslag til Byraadet.

Uddrag fra byrådsmødet den 5. oktober 1922 - side 1

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 425-1922)

Sagen angaaende Skovfoged Rasmussens Afskedigelse. (Se Side 133).

Fra Skovudvalget forelaa følgende Indstilling: "Paa Forespørgsel erklærer Skovfoged Rasmussen, at han fastholder sin Afskedsansøgning, selv om han ogsaa samtidig skal fraflytte Boligen. Udvalget indstiller derfor dette og henholder sig iøvrigt til sin tidligere Indstilling, idet dog sidste Stykke bortfalder".

M. Simonsen forelagde Indstillingen.

A. Sneum spurgte, om Udvalget havde faaet Klarhed over, hvorvidt Manden var pligtig til at fraflytte Huset til December.

M. Simonsen svarede, at naar han havde Tjenestebolig og søgte sin Afsked, maatte han selvfølgelig fraflytte Boligen; det var ikke nødvendigt at spørge nogen derom.

Indstillingen vedtoges.